

INBOX

CARE SANTOS

edebé

PERISCOPI

INBOX

CARE SANTOS

INBOX

© Care Santos, 2020

© Ed. Cat: Edebé, 2020

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elisenda Vergés-Bó

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Fotografia de coberta: Hamann La (Pexels)

1a edició, febrer 2020

ISBN: 978-84-683-4739-4

Dipòsit legal: B. 596-2020

Impressió a Espanya

Printed in Spain

EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Sempre aspirem a ser allò que no som.
Goethe

GENER

De: Alèxia

Per a: Woodward

Assumpte: El meu propòsit d'any nou

Data: 1 de gener

Estimadíssim, admiradíssim senyor Benedict Woodward,

Espero que aquest encara sigui el seu correu. I espero també que el llegeixi vostè mateix. M'han dit que moltes persones famoses mai miren el correu o que tenen un secretari (o algú) que ho fa per ells.

Fa estona que dono voltes a la manera en què hauria de començar aquest missatge. He escrit diverses vegades la primera frase, l'he esborrada, l'he tornada a escriure, l'he esborrada de nou...

Després m'he preguntat: quantes maneres de començar un missatge hi ha? Mil? Cent? Quinze? Hi ha algun manual que ho ensenyi? Vostè ho sap? Segur que sí, perquè vostè ho sap tot (o gairebé tot) sobre escriure.

Bé, començaré pel principi: salutació.

Hola! Bon any nou!

Sé que puc fer-ho millor.

Hola, com està? Li desitjo tot el millor per aquest any que comença.

Massa fred potser?

Tercer intent:

Hola, com està? Espero que es trobi bé i que aquest nou any sigui fantàstic, el millor.

Bé, ja sé que no em surt gaire bé. Provaré una altra cosa. Escriure aquest missatge era un dels meus

propòsits d'any nou, sap? Mentre sonaven les campanades em vaig prometre a mi mateixa que aquest cop havia de fer-ho (abans ho havia pensat moltes vegades però després mai m'hi atrevia). Així que soc aquí. Espero atrevir-me, ara sí, a enviar-l'hi. He de fer-ho, perquè és un propòsit d'any nou i els propòsits d'any nou no poden quedar sense complir.

Per seguir l'ordre normal, crec que ara hauria de presentar-me.

Bona tarda, o bona nit o bon dia (tregui el que no convingui). Soc l'Alèxia, tinc setze anys, vull ser escriptora i soc la seva més gran admiradora del planeta Terra. Els seus llibres m'han canviat totalment la vida, o m'han canviat a mi, o ho han canviat tot. Sense les seves obres jo seria una altra persona, més avorrida, més simple, o podria ser que no fos res en absolut. És a dir, vostè ha estat per a mi una persona realment —però realment— influent (o alguna cosa així). Segur que sovint li han dit el mateix, però la meva història no és com les altres.

N'hi explicaré una petitíssima part (sisplau, no pari de llegir, ara és quan arriba el més interessant).

La relació entre els seus llibres i jo es remunta a alguns anys enrere, quan la mare em va regalar *El drac transparent*. Jo llavors no sabia res de vostè, i gairebé res de llibres; era una nena solitària i una mica rareta, que vivia en el seu món, exactament com el Gulliver, el drac protagonista del conte, i també em sentia transparent davant els ulls de tothom, així que la mare va pensar que em sentiria identificada amb el protagonista, i va encertar de ple. En realitat, jo ja no

era tan nena. Tenia tretze anys. Però també un munt de problemes. Per exemple, no tenia amics. Zero, cap ni un, un buit. Tampoc m'agradava gaire llegir. Per això la mare va creure que un llibre infantil podria ajudar-me, i en va triar un especialment per a mi, i així va ser com el drac Gulliver es va convertir en el meu primer amic de debò, a més de l'únic. No és increïble? Després la mare va morir i el seu drac i jo ens vam quedar sols durant un temps força llarg. Crec que ens vam fer companyia l'un a l'altra i que ens vam ajudar bastant. Guardo aquest llibre com un tresor i el rellegeixo cada vegada que estic trista. És a dir, últimament l'he rellegit molt. Tot i que he llegit totes les seves novel·les i he vist totes les pel·lícules basades en les seves obres, i en soc fan absoluta d'algunes, com ara *Estrella llunyana* o *L'horitzó violeta*, el drac Gulliver encara és el meu millor amic, el que més bé m'entén. No sé què hauria fet sense ell. Ni sense vostè, que el va inventar.

Em sembla que vaig estimar el Gulliver perquè em recordava a mi: la seva timidesa, la seva inseguretats i la seva tristesa eren com les meves. Ell també desitjava deixar d'estar sol, com jo. Gràcies a ell —i a vostè— vaig comprendre que estar sol no és el pitjor que pot passar. I no ho és, precisament, perquè al món hi ha persones que escriuen històries com aquesta. Després, vaig llegir en una entrevista que, en realitat, va crear el personatge del drac pensant en el seu fill Benjamin i em va agradar encara més. Llavors vaig adonar-me que el Benjamin i jo devem tenir si fa no fa la mateixa edat: ell deu ser una mica més gran que

jo, em sembla. Em va agradar, això. És com si vostè m'entengués millor, a mi i a tots els de la meua edat, perquè teníem l'edat del seu fill. Em vaig preguntar si el Benjamin i jo teníem alguna cosa en comú. Algun tret de caràcter, potser? O un plat preferit, o algun programa de televisió? Alguna cançó que ens agradés a tots dos? Les manies absurdes, com la meua de tocar-me l'orella mentre m'adormo? Em vaig adonar que no recordava haver vist la cara del seu fill en cap revista, i vaig decidir investigar una mica. Em va semblar estrany i normal alhora. És estrany perquè no sé com es pot ser fill d'algú tan famós, viure a la zona més exclusiva de Miami i no aparèixer mai enlloc. Normal perquè sé que molts famosos protegeixen els seus fills menors d'edat perquè no surtin als mitjans de comunicació, precisament per això, perquè volen evitar-los els inconvenients de ser famosos. O potser a ell no li agrada ser famós, no ho sé, tothom té els seus gustos. Fins i tot em vaig preguntar si el seu fill tindria compte de Twitter (ja sé que a vostè no li agraden les xarxes socials) i durant uns quants dies el vaig estar buscant. Benjamin Woodward. Res. No hi ha ningú amb aquest nom a les xarxes. Ni fotos. Ni vídeos. Ni res. Em vaig rendir. Encara tinc el presentiment que el seu fill i jo podríem ser bons amics, així que m'agradaria coneixe'l i dir-li la sort que té de viure prop seu cada dia de la vida. Bé, això segur que ja ho sap.

Ah, per cert, ja sé que Benedict Woodward no és el seu nom autèntic, sinó un pseudònim que va adoptar quan va començar a publicar contes als Estats Units

i que només pretenia amagar l'ascendència catalana, perquè no és gens habitual que un escriptor català publiqui relats en certes revistes americanes. Més tard li va semblar que sonava interessant i va decidir fer servir el nom per a la seva meteòrica carrera d'escriptor, que en aquell moment arrencava amb molta força i bla, bla, bla... He llegit mil vegades l'entrevista on explicava tot això! I també m'he preguntat mil vegades si quan sigui escriptora jo hauria de fer el mateix. Posar-me un nom fals, vull dir. O potser amb el meu ja podria ser mundialment famosa. Alèxia López? Què li sembla? Massa vulgar? Millor si faig servir el cognom de la mare? Alèxia Bordó? Alèxia L. Bordó? Alèxia L. B.? Les sigles sempre sonen misterioses. Què li sembla? Em pot donar la seva opinió?

Però bé. Li deia que per escriure-li vaig decidir fer servir el seu pseudònim literari i no el seu nom real per dues raons: a) perquè espero caure-li bé; b) perquè no estic del tot segura de quin és el seu nom real i no vull ficar la pota al primer missatge.

Encara no s'ha cansat de llegir? Visca! És molt més del que m'esperava! I un gran honor, perquè sé que té l'agenda plena de compromisos. Segur que els telèfons no li paren de sonar i que el reclamen de mil llocs diferents. Només li robaré uns quants segons més per fer-li una pregunta molt important.

Quan sortirà la seva novel·la nova?

Fa un any (més o menys) va dir en una entrevista que l'estava acabant, així que ja hauria de tenir-la acabada, oi? Ha de saber (encara que segur que ja ho sap) que els fans ens morim de ganes de llegir-la. Sisplau,

expliqui'm quan arribarà a les llibreries i correré a dir-ho a la Delmira, la meva llibretera, que es tornarà boja d'alegria. La Delmira no tan sols és la meva llibretera. També és amiga meva. Últimament passa per una mala ratxa, per això m'agradaria poder animar-la amb una notícia realment meravellosa, com la d'un nou llibre seu.

Seria fantàstic que vostè acceptés presentar la novel·la a la llibreria de la Delmira —que és la més bonica del món—, on té un munt de fans i on podria tastar el me-ra-ve-llós pastís de xocolata amb cireres, que és l'especialitat de la casa. La Delmira sempre el fa quan hi ha un acte especial. També quan està trista, perquè sol dir que és un pastís que cura els mals de l'ànima. Oi que és bonic? La Delmira és així. Una persona especial. Ha tastat mai el pastís de xocolata amb cireres? Recorda quan va ser l'últim cop? Ah, no ho he dit, però la llibreria de la Delmira es diu Gulliver, en homenatge al drac del seu conte, esclar. Ho veu, que ha de venir a visitar-la? Un altre dia potser li explicaré com vaig conèixer la Delmira. És una història que també té a veure amb vostè i amb el meu estimat drac transparent, així que l'hauria de saber.

Espero que accepti la invitació. Sí, sí, ja sé que els escriptors famosos com vostè solen presentar les novel·les en una d'aquestes grans i horribles cadenes de llibreries, llocs que no tenen cap personalitat i on tots els llibreters semblen iguals. Per això mateix, no estaria bé per una vegada fer una excepció per una bona causa? Faria feliç moltes persones, i potser fins i tot vostè seria molt feliç. Oi que no m'equivoco?

Espero que no s'hagi cansat de llegir fa estona. Si ha arribat fins aquí, bé podrà invertir una mica més de temps i paciència a pensar de debò en la meva proposta. Prometi'm que ho farà, encara que només sigui durant cinc segons, que ara no començarà a negar amb el cap, molt seriós, i ja pensarà que em dirà que no. No seria propi de vostè. Sé millor que ningú (perquè soc lectora seva des de fa molt de temps i perquè he llegit totes les entrevistes que m'han caigut a les mans) que vostè és una persona d'una sensibilitat enorme.

Bé, i ja està. Això és tot el que havia de dir-li. Tant de bo aquest missatge sigui el principi d'una bonica amistat. Seria el més increïble que m'ha passat a la vida.

Si li sobra temps i pot donar-me algun consell únic per a la meva futura carrera com a escriptora, li estaria molt agraïda.

Per acabar, ara escriuré una paraula molt original que mai ningú ha fet servir en un comiat: adeu.

Alèxia

PS: Espero la seva resposta, llarga o curta. Millor llarga.